

Seguir sense trobar l'amor

«El matrimoni mal avingut entre ERC i Junts pot sobreviure com a mal menor i per consolidar posicions mentre insisteixen en apostes parcials»

La reunió de la taula de diàleg de dimecres no passarà a la història pels acords que s'hi van aconseguir. En quedarà la foto d'una arrencada i també la primera gran crisi del Govern que presideix Pere Aragonès, que hem reconstruït aquí (<https://www.naciodigital.cat/noticia/224641/cronica-anatomia-taula-dialeg-trencadissa-govern>). Al desacord estratègic sobre les bondats d'intentar forçar una negociació amb l'Estat per resoldre el conflicte -fruit de la llarga absència de guió conjunt entre els dos socis- s'hi va afegir la negativa del president a acceptar la composició de la delegació de Junts, amb només un membre de l'executiu i tres dirigents de partit.

Això va provocar un gran rebombori que, després del seu gest d'autoritat per fixar el terreny de joc del diàleg entre governs, Aragonès va intentar evitar que es fes gros afirmant que la continuïtat de l'executiu no perillava. En això el secretari general de Junts, Jordi Sánchez, el va secundar intentant desviar l'atenció en dir que tot plegat tenia a veure amb un "veto" de la Moncloa mai explicat, però que el cap de l'executiu i ERC haurien acceptat.

L'incident de l'alineació, que per ara no és en vies de resoldre's malgrat que de reunions de la taula i d'acords parcials n'haurien de venir més, va fer evident que el suposat propòsit d'esmena dels dos partits independentistes en formar coalició al maig no funciona. O bé no era sincer o bé els és impossible de complir per més convivències d'un matí que facin a la Vall d'en Bas o que hagin establert sis comitès de resolució de conflictes.

Ja no és la independència el que justifica la convivència entre dos partits que fa anys que competeixen sense que a l'horitzó hi aparegui un desempat, que venen de tradicions polítiques diferents, i que tenen una visió de país no oposada ni incompatible però sí diferent en temes com el medi ambient, la seguretat, la fiscalitat o els serveis públics. No ho és perquè ERC ara no té pressa -acumular forces per fer-ho per la via pactada i amb pocs costos materials i socials de transició serà llarg- i perquè Junts qüestiona sense manies la voluntat dels seus socis d'arribar a port (<https://www.naciodigital.cat/noticia/224678/junts-erigeix-veu-n-orenuncia-veto-taula-dialeg>). El que els manté junts és, senzillament, el mal menor. Dimecres al matí vaig escriure aquest article (<https://www.naciodigital.cat/noticia/224513/despertador-erc-junts-deixeu-estar>) i dijous el company Francesc-Marc Àlvaro aquest altre (<https://www.naciodigital.cat/opinio/23589/govern-zombi>), encara més dur però compartint un pessimisme fonamentat en els fets i no en els desitjos.

El mal menor de seguir junts s'escriu i diu de pressa, però té molt camí per fer i també molts meandres. Possiblement per això, i fins i tot encara que la cosa vagi a més, tiraran dos anys i després buscaran que, de nou i passades les municipals, les urnes decantin amb més claredat la balança. I cada cop que el govern espanyol faci un moviment -ho hem vist amb els indults i amb la taula de diàleg i ho veurem amb els pressupostos o si es reobre la negociació pel Prat- hi haurà turbulències. ERC ha arribat a la presidència després de més de quaranta anys d'espera. Aragonès, obsessionat a omplir-la i a marcar distàncies amb el naufragi polític de l'era Torra, sap que fer fora Junts esguerra la legislatura. El PSC no és una opció ni possible ni desitjable i, inclogués o no els comuns i la CUP a un executiu refet, els plens del Parlament es tornarien impossibles i la pressió ambiental aniria a més.

A Junts, que ha paït la pèrdua de la presidència de forma similar a com la va pair CiU el 2003, les coses són més complicades. Esquerra no té pla B si la taula fracassa -cosa que en debilita la posició i que és el més probable perquè el PSOE tanca la porta al referèndum i una part de l'independentisme torpedinarà un diàleg que, si funcionés, consolidaria Aragonès- però sí que

té pla A. Junts ni tan sols té pla A i això fa que, mentre apugen el to de la retòrica unilateralista, les seves decisions siguin erràtiques i presidides pel tacticisme. Per començar la de compartir Govern amb un partit, ERC, al que fan protagonista de la "rendició", de plegar-se a Sánchez a tota hora, i al que culpen dels mals que provoca i fins i tot dels que, arribat el cas, serien atribuïbles als seus dirigents, com ara la situació de TV3 o la del català. Només cal resseguir declaracions i piulades per apreciar el vigor de la contradicció.

Cavalcant aquesta contradicció, alguns dels seus líders van evitar ser al Govern. És el cas de Laura Borràs -tampoc hi havia un clam a la direcció perquè fos vicepresidenta-, de Josep Rius o d'Elsa Artadi. Ella mateixa explicava a Gemma Nierga aquesta setmana que sense els seus principals dirigents la delegació hauria estat de poc pes i Sánchez anava més enllà al consell nacional de Junts afirmant que sense els noms que van enervar Aragonès no hi hauria hagut "llum i taquígrafs". Talment com si el vicepresident Jordi Puigneró o consellers amb la trajectòria de Lourdes Ciuró o el poder de Jaume Giró no li mereixessin confiança.

Però si Aragonès té motius per seguir -malgrat que ho podria *matar* signant un decret per expulsar els seus socis i a partir de finals de desembre convocant eleccions si s'escau- Junts també. I hi són encara que, com deia Artadi, l'actual president no els representi. El poder és, amb les seves palanques, el pressupost i els més de tres-cents alts càrrecs que contempen el partit de Puigdemont i Sánchez, una argamassa molt eficaç per la cohesió interna. Més encara en un projecte amb veus diferents i que ara té la urgència de disposar d'eines de seducció per una bona part del poder municipal aconseguit el 2019 (<https://www.naciódigital.cat/noticia/224681/crida-junts-alcaldes-pdecat-mes-gent-se-sumi-al-nostre-projecte-millor?rlc=p1>) i que va decidir no escindir-se del PDECat cap a Junts (<https://www.naciódigital.cat/noticia/224684/pdecat-es-reformulara-des-del-centre-per-ser-a-les-municipals-amb-projecte-propi>) .

El matrimoni mal avingut seguirà sense amor ni projecte compartit mentre s'insisteix en apostes que no generen adhesió en l'altre, menys encara en el 52% o més enllà. Per això es donarà respiració assistida a la taula de diàleg a canvi d'uns vots a Madrid que amb les esques cobertes es vendrien més cars, i s'entretindrà el personal amb la retòrica inflamada del Consell per la República. Els costos materials de trencar, valoren uns i altres, són més grans que els de seguir. I la independència? Si de cas, ja en parlarem després.